RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)
19. november 1998 *

I sag T-147/97,

Champion Stationery Mfg Co. Ltd, Hongkong (Kina),

Sun Kwong Metal Manufacturer Co. Ltd, Hongkong (Kina),

US Ring Binder Corporation, New Bedford, Massachusetts (De Forenede Stater),

ved advokat Richard Luff, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved Antonio Tanca og Eva Karlsson, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne Hans-Jürgen Rabe og Georg M. Berrisch, henholdsvis Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i

* Processprog: engelsk.

Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Viktor Kreuschitz og Nicholas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

Koloman Handler GesmbH, Wien (Østrig),

og

Robert Krause GmbH & Co KG, Espelkamp (Tyskland),

ved advokat Rainer M. Bierwagen, Berlin og Bruxelles,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 119/97 af 20. januar 1997 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse ringmekanismer med oprindelse i Malaysia og Den Kinesiske Folkerepublik samt om endelig opkrævning af midlertidig told (EFT L 22, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas, K. Lenaerts, J. D. Cooke og M. Jaeger,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 1. juli 1998,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

1 Champion Stationery Mfg Co. Ltd (herefter »Champion Stationery«) og Sun Kwong Metal Manufacturer Co. Ltd (herefter »Sun Kwong«) fremstiller i Den

Kinesiske Folkerepublik (herefter »Kina«) mekanismer til ringbind. De to selskaber sælger de ringmekanismer, de fremstiller, til et selskab, de er forbundet med, nemlig US Ring Binder Corporation (herefter »US Ring Binder«), som videresælger dem i Fællesskabet.

2 Efter at der den 18. september 1995 var indgivet en klage af Robert Krause GmbH & Co. KG (herefter »Robert Krause«) og Koloman Handler GesmbH (herefter »Koloman Handler«), der er virksomheder, hvis samlede produktion antages at udgøre 90% af fællesskabsproduktionen af mekanismer til ringbind, indledte Kommissionen den 28. oktober 1995 en antidumpingprocedure vedrørende indførslen af visse ringmekanismer med oprindelse i Malaysia og Den Kinesiske Folkerepublik (EFT 1995 C 284, s. 16).

3 Kommissionen sendte et spørgeskema til alle kendte, interesserede parter. Sagsøgerne besvarede spørgeskemaet, og der aflagdes kontrolbesøg i deres virksomheder.

4 Den 11. juli 1996 blev sagsøgerne underrettet om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke Kommissionen påtænkte at indføre midlertidige foranstaltninger.

5 Den 25. juli 1996 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 1465/96 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse ringmekanismer med oprindelse i Malaysia og i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 187, s. 47, herefter »den midlertidige forordning«). Efter at have konstateret en gennemsnitlig dumpingmargen på 112,8% for Kinas vedkommende (betragtningerne til den midlertidige forordning, punkt 41), beregnede Kommissionen det beløb, der var nødvendigt for at afhjælpe den skade på fællesskabsindustrien, der var forårsaget af dumpingen (betragtningerne til den midlertidige forordning, punkt 82-86). For Kina førte beregningerne til en skadesafhjælpningsmargen på 35,4%. Da dette tal var lavere

end den dumpingmargen, der foreløbig var fastsat, blev tolden midlertidigt fastsat til dette niveau for al indførsel af ringmekanismer med oprindelse i Kina.

6 Den 12. august 1996 sendte sagsøgerne deres skriftlige bemærkninger vedrørende underretningsskrivelsen af 11. juli 1996 til Kommissionen.

7 Den 29. oktober 1996 tilsendte Kommissionen ved telefax og ved brev sagsøgerne den endelige underretningsskrivelse (herefter »underretningsskrivelsen«), hvori den angav de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke den påtænkte at anbefale indførelsen af en endelig antidumpingtold.

8 I følgebrevet til underretningsskrivelsen var fastsat en frist for sagsøgerne til den 8. november 1996 til at fremsætte deres bemærkninger. Sagsøgerne efterkom ikke denne opfordring.

9 I underretningsskrivelsen anførtes i punkt A.3.1, at Kommissionen var nået til den konklusion, at der kunne indrømmes en af de kinesiske eksportører, World Wide Stationery (herefter »WWS«), den individuelle behandling, denne virksomhed havde anmodet om. I det anførte dokuments punkt A.3.2 hedder det, at »den individuelle dumpingmargen for WWS udgør 96,6%. Efter beslutningen om at indrømme WWS den krævede individuelle behandling og følgelig uden hensyn til de hermed forbundne transaktioner ved beregningen af gennemsnittet for den kinesiske eksport, andrager dumpingmargenen for Kina i sin helhed 129,22%«. I samme dokuments punkt D, der har overskriften »Endelige foranstaltninger«, og som begynder med: »Overvejelser vedrørende fastlæggelsen af skadesafhjælpningsniveauet«, anføres det (punkt D.1.1): »Under disse omstændigheder må den metode til beregning af skadesafhjælpningsniveauet, der fremgår af betragtning 83-86 til den midlertidige forordning, bekræftes.« I punkt D.2, der har overskriften »Niveauet for skadesafhjælpning«, er med hensyn til Kina anført (punkt D.2.2): »Indrømmelsen af individuel behandling af WWS påvirker de midlertidige konklu-

sioner. Den ovenfor beskrevne metode blev anvendt til at beregne det individuelle skadesafhjælpningsniveau for dette selskab, for hvilket en prisunderbudsmargen på 32,5% er fastslået.«

10 I følgebrevet til underretningsskrivelsen var anført, at forsendelsen indeholdt i alt ni sider (»i alt ni sider«). Sagsøgerne har bekræftet, at de har modtaget ni sider, inklusive følgebrevet. Rådet har imidlertid oplyst, at sagsøgerne på grund af en fejl ikke har modtaget den sidste side af underretningsskrivelsen. På denne sidste side, som Rådet har fremlagt som bilag D.3 til svarskriftet, har Kommissionen oplyst, at »den reducerede underbudsmargen for WWS førte til en margenstigning for alle andre eksportører i Kina til 39,4% (tidligere 35,4%)«. I øvrigt gav Kommissionen udtryk for, at den havde til hensigt at foreslå Rådet at indføre en told på 32,5% for WWS og en resttold på 39,4% for de øvrige kinesiske virksomheder, ligesom den ville foreslå endelig opkrævning af de beløb, der var stillet sikkerhed for i henhold til den midlertidige forordning, for så vidt den midlertidige told ikke oversteg den endelige told.

11 Den 29. november 1996 havde sagsøgernes advokat en telefonsamtale med Knoche, der var en af de tjenestemænd i Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelser (GD I), som havde ansvaret for sagen.

12 Den 12. december 1996 udfærdigede Knoche et notat til sagen om telefonsamtalen, hvori det hedder:

»Hr. Luff, der er juridisk rådgiver for US Ring Binder i denne sag, ringede den 29. november og hævdede, at hans klient måtte kunne påregne, at den told, der fandt anvendelse på klientens udførsler, ville forblive uændret (35,4%), på grund af punkt D. D.1 i underretningsskrivelsen, hvori der findes en bekræftelse af betragtning 83-86 til den forordning, hvorved den midlertidige told indførtes.

Han fik det svar, at det pågældende punkt kun bekræftede den metode, der var fastlagt i den midlertidige forordning, og at sidste side i underretningsskrivelsen var meget klar med hensyn til den foreslåede told for US Ring Binder (39,4%).

Hr. Luff gjorde gældende, at han ikke havde modtaget den nævnte sidste side, og lod forstå, at han derfor havde mulighed for at kræve en ny underretningsskrivelse.

Han fik det svar, at modtagelsesbeviset vedrørende den underretningsskrivelse, der var sendt per fax, angav det rigtige sideantal, og at hans kontor kunne undersøge, om den rekommanderede forsendelse, der var modtaget i mellemtiden, også var komplet (i benægtende fald skulle han hurtigt indgive en klage).

Hr. Luff's krav er ikke senere blevet gentaget.«

13 Sagsøgerne er af den opfattelse, at dette referat af telefonsamtalen er ufyldestgørende og unøjagtigt. De har således i deres replik [s. 14, punkt 3, afsnit ii) og iii)] sammenfattet telefonsamtalen således: »Under den telefonsamtale, han havde med Luff, anførte Knoche, at der var blevet udarbejdet forskellige versioner af underretningsskrivelsen. Han tilføjede, at selv om underretningsskrivelsen normalt skulle være sendt fra GD I, direktorat E (der er kompetent med hensyn til skade), blev dette arbejde i det foreliggende tilfælde udført af hans kolleger i GD I, direktorat C (der er kompetent med hensyn til dumping) [...] Knoche bekræftede indledningsvis, at toldsatsen for sagsøgerne var steget på grund af den individuelle behandling, der var indrømmet WWS. Da Luff spurgte, hvorledes det var muligt, at denne oplysning ikke fremgik af den underretningsskrivelse, han havde modtaget, tilføjede Knoche, at det samlede antal sider under alle omstændigheder var anført i underretningsskrivelsen [...], og han opfordrede Luff til at undersøge, om han havde modtaget samtlige sider. Luff svarede straks, at det i underretningsskrivelsen var anført på første side, at den indeholdt i alt ni sider, og han havde faktisk modtaget samtlige ni sider. [Hr. Luff] opfordrede derpå hr. Knoche til at rette hen-

vendelse til sine kolleger i GD I, direktorat C, for at få bekræftet, at det var den rigtige version, og for at anmode dem om at undersøge, om den version af underretningsskrivelsen, der var sendt til hr. Luff, faktisk var den rigtige. [...] Da hr. Knoche spurgte hr. Luff, om underretningsskrivelsen bekræftede satsen for den oprindelige told, der var pålagt hans klienter, svarede hr. Luff, at dette var tilfældet, hvis man betragtede sidste afsnit i punkt D.1.1. Hr. Knoche bekræftede meget klart, at i den version, han havde modtaget, henviste sidste afsnit ikke til [punkt] 83-86 [i betragtningerne til den midlertidige forordning], og at [punkt 85 og 86 i betragtningerne til den nævnte forordning] udtrykkeligt var udeladt.«

14 Den 20. januar 1997 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 119/97 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse ringmekanismer med oprindelse i Malaysia og Den Kinesiske Folkerepublik samt om endelig opkrævning af midlertidig told (EFT L 22, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«). Ved forordningen fastsattes den endelige antidumpingtold til 39,4% for indførsler fra Kina, bortset fra for indførsler foretaget af WWS, for hvilke der indførtes en endelig told på 32,5%.

Retsforhandlinger og parternes påstande

15 Sagsøgerne har herefter anlagt nærværende sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. april 1997.

16 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 4. august 1997 har Kommissionen anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved Rettens beslutning af 10. november 1997 har Kommissionen fået tilladelse til at intervenere. Kommissionen, der ikke har afgivet interventionsindlæg i sagen, har fremført sine argumenter i retsmødet.

17 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 26. september 1997 har Koloman Handler og Robert Krause ligeledes anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved Rettens beslutning af 10. november 1997 har de fået tilladelse til at intervenere. De har afgivet interventionsindlæg inden for den af Rettens Justitskontor fastsatte frist.

18 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt den vedrører dem.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 I deres bemærkninger til Koloman Handler og Robert Krause's interventionsindlæg har sagsøgerne endvidere nedlagt påstand om, at intervenienterne dømmes til at bære deres egne omkostninger.

20 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— US Ring Binder's søgsmål afvises.

— Under alle omstændigheder frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 Kommissionen har udtalt sig til støtte for Rådets påstande.

22 Koloman Handler og Robert Krause har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning og/eller frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale intervenienternes omkostninger.

23 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har imidlertid opfordret Rådet til før retsmødet at besvare et skriftligt spørgsmål. Rådet har efterkommet denne opfordring inden for fristen.

24 I retsmødet den 1. juli 1998 har parterne afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten.

Formaliteten

Parternes argumenter

25 Rådet har under henvisning til Domstolens dom af 7. juli 1994 (sag C-75/92, Gao Yao mod Rådet, Sml. I, s. 3141, præmis 28, 29 og 30) rejst tvivl om, hvorvidt søgsmålet, for så vidt det er anlagt af sagsøgerne Champion Stationery og Sun

Kwong, kan antages til realitetsbehandling. Rådet har i denne henseende anført, at den undersøgelse, der fandt sted i den foreliggende sag, var rettet mod producenter/eksportører i Kina og i Malaysia, og ikke mod producenter/eksportører i Hongkong. Af denne grund var spørgeskemaerne ikke blevet sendt til sagsøgerne Champion Stationery og Sun Kwong, der har hjemsted i Hongkong. Rådet har endvidere anført, at disse to sagsøgere ikke er nævnt i den midlertidige forordning, og heller ikke i den anfægtede forordning, som producenter/eksportører, men som selskaber i Hongkong, der er forbundne med producenterne/eksportørerne i Kina. Den omstændighed, at Kommissionen har accepteret deres besvarelser af spørgeskemaerne, at den har ført korrespondance med dem, og at den har hørt deres repræsentanter, indebærer ikke, at de er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning (dommen i sagen Gao Yao mod Rådet, præmis 30).

26 Rådet har herudover gjort gældende, at sagen klart skal afvises, for så vidt den er anlagt af US Ring Binder. Rådet har anført, at der ikke er direkte forbindelse mellem denne sagsøger og producenterne/eksportørerne i Kina. Der er end ikke nogen direkte forbindelse mellem US Ring Binder på den ene side og Champion Stationery og Sun Kwong på den anden side. Den omstændighed, at disse selskaber tilhører samme virksomhedsgruppe, giver ikke i sig selv grundlag for at konkludere, at US Ring Binder er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning. Rådet har tilføjet, at undersøgelsen ikke har drejet sig om eksport fra De Forenede Stater. US Ring Binder er heller ikke blevet anklaget for dumping. Den blotte omstændighed, at dette selskab har sendt en besvarelse af Kommissionens spørgeskema, bevirker ikke, at selskabet bliver umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning.

27 Intervenienterne har tilsluttet sig Rådets argumenter vedrørende afvisningspåstanden.

28 Sagsøgerne har heroverfor anført, at søgsmålet kan admitteres. De har for det første henvist til, at selskaberne Champion Stationery og Sun Kwong er producenter/eksportører i Kina. De produktionsfaciliteter, de to firmaer besidder i Kina, er nemlig ikke særskilte juridiske enheder. I den foreliggende sag kunne besvarelserne

af spørgeskemaet kun gives af de to berørte sagsøgere, idet de virkede som producenter i Kina og som eksportører til Den Europæiske Union. Tilsvarende gælder det, at da søgsmål i henhold til traktatens artikel 173 kun kan rejses af fysiske eller juridiske personer, var sagsøgerne Champion Stationery og Sun Kwong's produktionsafdelinger i Kina ikke berettigede til at anlægge nærværende sag.

29 Sagsøgerne har under henvisning til Domstolens dom af 21. februar 1984 (forenede sager 239/82 og 275/82, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1005, præmis 12) og Rettens dom af 28. september 1995 (sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. II, s. 2691, præmis 34, 35 og 36) endvidere gjort gældende, at søgsmålet også kan admitteres, for så vidt det er rejst af US Ring Binder. De har i denne henseende anført, at US Ring Binder er eneeksportør til Fællesskabet af produkter fremstillet af Champion Stationery og af Sun Kwong. I øvrigt er US Ring Binder nævnt i den midlertidige forordning og blev inddraget under de forudgående undersøgelser (dommen i sagen Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, præmis 12). I øvrigt fremgår det af retspraksis, at forordninger, hvorved der indføres antidumpingforanstaltninger, umiddelbart og individuelt berører sagsøgere, hvis salgspris for de pågældende varer dannede grundlag for beregningen af eksportprisen (dommen i sagen Ferchimex mod Kommissionen, præmis 34, 35 og 36). I det foreliggende tilfælde nåede man frem til den eksportpris, der anvendtes ved beregningen af dumpingmargenen for Champion Stationery og Sun Kwong, på grundlag af den pris, US Ring Binder fakturerede til sine uafhængige kunder i Den Europæiske Union.

Rettens bemærkninger

30 Ifølge artikel 14, stk. 1, i Rådets forordning (EF) Nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«) »[indføres] midlertidig og endelig antidumpingtold [...] ved forordning«. Selv om disse foranstaltninger bedømt i forhold til traktatens artikel 173, stk. 4, efter deres art og rækkevidde faktisk har lovgivningsmæssig karakter, idet de finder anvendelse på

alle de pågældende erhvervsdrivende i almindelighed, kan det ikke udelukkes, at bestemmelserne berører visse erhvervsdrivende umiddelbart og individuelt (Domstolens dom i sagen Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, præmis 11, dom af 23.5.1985, sag 53/83, Allied Corporation m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1621, præmis 4, og dommen i sagen Gao Yao mod Rådet, præmis 26; Rettens dom af 11.6.1996, sag T-161/94, Sinochem Heilongjiang mod Rådet, Sml. II, s. 695, præmis 45, og af 25.9.1997, sag T-170/94, Shanghai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 1383, præmis 35).

31 Det kan for det første konstateres, at de tre sagsøgere er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning. Ved forordningen indføres nemlig en endelig antidumpingtold, som medlemsstaternes toldmyndigheder er forpligtede til at opkræve, uden at der overlades dem noget skøn.

32 Retten finder i øvrigt, at der ved afgørelsen af, om sagsøgerne også er individuelt berørt, skal ske en særskilt undersøgelse af situationen for Champion Stationery og Sun Kwong på den ene side og af US Ring Binder's situation på den anden side.

33 Sagsøgerne har gjort gældende, uden på dette punkt at blive modsagt af Rådet eller af intervenienterne, at Champion Stationery og Sun Kwong's enheder i Kina, hvortil Kommissionen sendte spørgeskemaerne, og som ifølge Rådet burde have anlagt annullationssøgsmål, er produktionssteder for de to sagsøgere i Hongkong. Der er tale om afdelinger, der er del af de pågældende sagsøgende selskaber. Det er i øvrigt heller ikke bestridt, at Champion Stationery og Sun Kwong's enheder i Kina ikke er særskilte juridiske personer.

34 Sagsøgerne Champion Stationery og Sun Kwong skal herefter anses for producenter/eksportører i Kina. Situationen i det foreliggende tilfælde er altså klart forskellig fra situationen i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Gao Yao

mod Rådet. Domstolen afviste nemlig sidstnævnte sag, fordi sagsøgeren kun optrådte under den administrative procedure »som et rent forsendelseskontor placeret i Hongkong for at lette korrespondancen mellem Kommissionens tjenestegrene og Gao Yao, Kina« (dommen i sagen Gao Yao mod Rådet, præmis 29).

35 Det følger af fast retspraksis, at retsakter om indførelse af antidumpingtold umiddelbart og individuelt kan berøre producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser (Domstolens dom i sagen Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, præmis 12, domme af 14.3.1990, forenede sager C-133/87 og C-150/87, Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 719, præmis 14, og sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 17, dom af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, præmis 15, og dommen i sagen Gao Yao mod Rådet, præmis 27; Rettens domme i sagerne Sinochem Heilongjiang mod Rådet, præmis 46, og i sagen Shanghai Bicycle mod Rådet, præmis 36).

36 Sagsøgerne Champion Stationery og Sun Kwong er omtalt ved navns nævnelse i betragtningerne til den midlertidige forordning, punkt 5, litra b), 2, der har overskriften »Eksportører/producenter« i Kina. I øvrigt har disse selskaber været genstand for kontrolbesøg i deres virksomheder [punkt 5, litra b), 2, i betragtningerne til den midlertidige forordning]. Sagsøgerne er også nævnt i den anfægtede forordning (betragtningernes punkt 26).

37 Det følger heraf, at sagsøgerne Champion Stationery og Sun Kwong er individuelt berørt af den anfægtede forordning, og at deres søgsmål kan antages til realitetsbehandling.

38 I øvrigt bemærkes, at det i punkt 5, litra b), 2, in fine, i betragtningerne til den midlertidige forordning hedder, at »Champion Stationery Manufacturing Co. Ltd

og Sun Kwong Metal Manufacturer Co. Ltd ejes af den samme gruppe selskaber, og begge sælger deres kinesiske ringmekanismer til et forretningsmæssigt forbundet selskab i USA (US Ring Binder)«. Dette er grunden til, at US Ring Binder findes blandt de virksomheder, der i den midlertidige forordning er nævnt under overskriften »Eksportører/producenter« i Kina, og modtog kontrolbesøg [punkt 5, litra b), 2, i betragtningerne til den midlertidige forordning]. US Ring Binder var således omtalt i Kommissionens retsakter og blev inddraget i de forudgående undersøgelser som anført i den ovenfor i præmis 35 citerede retspraksis. I øvrigt har Rådet i sit svar på et af Retten stillet skriftligt spørgsmål erklæret sig enig i, at Champion Stationery og Sun Kwong's eksportpris er beregnet på grundlag af den pris, US Ring Binder fakturerede til uafhængige købere i Fællesskabet. I forhold til den pågældende foranstaltning adskiller denne omstændighed ligeledes denne sagsøger fra alle andre erhvervsdrivende (jf. analogt dommen i sagen Gao Yao mod Rådet, præmis 27, og dommen i sagen Ferchimex mod Rådet, præmis 34).

39 Det følger af det foregående, at sagen skal antages til realitetsbehandling for alle de tre sagsøgeres vedkommende.

Realiteten

40 Sagsøgerne har anført ét anbringende, hvorved de gør gældende, at der er sket en krænkelse af deres ret til kontradiktion.

Parternes argumenter

41 Sagsøgerne har anført, at fællesskabsinstitutionerne i strid med de principper, der er fastlagt i retspraksis, ikke under den administrative procedure har givet dem samtlige de oplysninger, som ville have gjort det muligt for dem effektivt at varetage deres interesser (Domstolens dom af 20.3.1985, sag 264/82, Timex mod Rådet

og Kommissionen, Sml. s. 849, præmis 30, og af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer og Saudi Arabian Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 18). De har i denne forbindelse gjort gældende, at det ikke i underretningsskrivelsen var anført, at den antidumpingtold, der fandt anvendelse på dem, steg fra 35,4% til 39,4% i den sidste del af proceduren. Tværtimod bekræftedes det i underretningsskrivelsens punkt D.1.1 — idet punkt 85 og 86 i betragtningerne til den midlertidige forordning bekræftedes — at skadesafhjælpningsniveauet var 35,4% for alle kinesiske eksportører/producenter, bortset fra WWS. Det er i øvrigt slående, at det i den anfægtede forordning er angivet (betragtningernes punkt 64), at punkt 82, 83 og 84 i betragtningerne til den midlertidige forordning bekræftes, og at punkt 85 og 86 i disse betragtninger udtrykkeligt var udeladt. Denne uoverensstemmelse mellem underretningsskrivelsen og den anfægtede forordning viser, at underretningsskrivelsen på ingen måde var ufuldstændig, men havde et andet indhold end den anfægtede forordning.

42 Sagsøgerne har videre gjort gældende, at det ikke i underretningsskrivelsen var angivet, at indrømmelsen af individuel behandling af WWS indebar, at denne virksomheds salg ikke indgik i beregningen af den gennemsnitlige skade, der tilregnedes de øvrige kinesiske eksportører. Under alle omstændigheder havde indrømmelsen af individuel behandling af WWS ikke nødvendigvis måttet føre til indførelsen af en toldsats for sagsøgerne, som var forskellig fra den, der var fastsat i den midlertidige forordning. Individuel behandling af en bestemt eksportør påvirker nemlig ikke nødvendigvis skadesafhjælpningsniveauet for de øvrige eksportører. Sagsøgerne har i denne forbindelse henvist til sagen om fotokopimaskiner til almindeligt papir med oprindelse i Japan (Rådets forordning (EØF) nr. 535/87 af 23.2.1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 54, s. 12)) og til sagen om elektroniske mikrokredsløb, såkaldte DRAMs, med oprindelse i Republikken Korea (Rådets forordning (EØF) nr. 611/93 af 15.3.1993 om indførelse af en endelig antidumpingtold på import i Fællesskabet af visse elektroniske mikrokredsløb, såkaldte DRAMs, med oprindelse i Republikken Korea og eksporteret af selskaber, der ikke er fritaget for denne told, og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold (EFT L 66, s. 1)). Selv om de måtte have vidst, at niveauet for deres told ville stige på grund af den individuelle behandling, der indrømmedes WWS, ville det have været fuldstændig umuligt for dem at beregne den nøjagtige sats for den endelige told.

43 Det fremgår ifølge sagsøgerne af en sammenligning mellem den midlertidige forordning og den anfægtede forordning, at metoden til beregning af skadesafhjælpningsniveauet blev ændret under proceduren. Den blotte omstændighed, at der i den midlertidige forordning var fastsat ét enkelt skadesafhjælpningsniveau på grundlag af samtlige de pågældende kinesiske eksportørers udførsler, mens der i den anfægtede forordning er fastsat særskilte skadesafhjælpningsniveauer for disse eksportører, udgør en klar ændring af metoden. I den anfægtede forordning er der således alene sket en bekræftelse af den metode, der er angivet i punkt 82, 83 og 84 i betragtningerne til den midlertidige forordning, og ikke den, der er beskrevet i betragtningernes punkt 85 og 86, hvorved der fastsættes én enkelt skadesafhjælpningsmargen for alle kinesiske eksportører.

44 Sagsøgerne har understreget, at de ville være fremkommet med ny argumentation, hvis de under den administrative procedure havde erfaret, at toldsatsen for dem ville blive forhøjet i ikke ubetydelig grad. De har henledt opmærksomheden på den omstændighed, at den af institutionerne vedtagne metode kan kritiseres i det foreliggende tilfælde, for så vidt det er ulogisk at vurdere en skade, navnlig et prisunderbud, for alle eksportører samlet, når skadesafhjælpningsniveauet beregnes på individuel basis. Hvis nemlig Kommissionen på et indledende stadium havde fastslået, at prisunderbuddet for eksport fra Kina var 11,5% (betragtningerne til den midlertidige forordning, punkt 54), og at en told på 35,4% var tilstrækkelig til at afhjælpe skaden for så vidt angår samtlige de pågældende eksportører (betragtningerne til den midlertidige forordning, punkt 85), var der ingen grund til på det endelige trin at kræve en højere told for at afhjælpe skaden, når prisunderbuddet for eksport fra Kina ved den endelige beregning beregnedes samlet og fastholdtes på samme niveau (punkt 5. B i underretningsskrivelsen og punkt 34 i betragtningerne til den anfægtede forordning).

45 Sagsøgerne har derefter gjort gældende, at de under den administrative procedure ikke havde nogen grund til at nære mistanke om, at underretningsskrivelsen var ufuldstændig, idet de havde modtaget nøjagtig samme version med telefax og med post, at det på første side i begge versioner klart var angivet, at underretningsskrivelsen indeholdt ni sider, og at teksten på underretningsskrivelsens sidste side

(dvs. s. 9) sluttede på midten af siden. Under alle omstændigheder har Kommissionen krænket artikel 20, stk. 4, i grundforordningen, hvori det bestemmes, at »endelige [...] oplysninger [gives] skriftligt«. En telefonsamtale kan ikke træde i stedet for skriftlige oplysninger, navnlig ikke når den endeligt indførte told viser sig at være forskellig fra den midlertidige told.

46 Som svar på det argument, Rådet har anført med baggrund i grundforordningens artikel 20, stk. 3, har sagsøgerne imidlertid i retsmødet erkendt, at de aldrig har fremsat anmodning om at modtage endelige oplysninger skriftligt. De har imidlertid gjort gældende, at når Kommissionen giver endelige oplysninger til en bestemt part, skal disse oplysninger være fuldstændige.

47 Rådet og intervenienterne har indledningsvis understreget, at sagsøgerne havde kendskab til ændringen af satsen for den antidumpingtold, der fandt anvendelse på dem. Det fremgår nemlig af notatet i sagen vedrørende telefonsamtalen den 29. november 1996 (jf. ovenfor, præmis 12), at sagsøgerne ved denne lejlighed fik oplysning om, at den endelige told, som Kommissionen anbefalede Rådet at indføre, var højere end den, der var indført ved den midlertidige forordning. De modtog også oplysning om den nøjagtige sats for tolden. De har endvidere henledt opmærksomheden på det forhold, at sagsøgerne i deres replik har bekræftet, at Knoche under telefonsamtalen den 29. november 1996 havde oplyst deres advokat om, at den endelige told, som Kommissionen havde foreslået, var højere end den midlertidige told, og at han havde forklaret grundene til denne forhøjelse (jf. ovenfor, præmis 13). Sagsøgerne har heller ikke bestridt, at de havde modtaget oplysning om satsen for den endelige told, som Kommissionen påtænkte at foreslå. Rådet og intervenienterne konkluderer på denne baggrund, at sagsøgerne burde have vidst, at de ikke havde modtaget den fuldstændige version af underretningsskrivelsen. Som svar på sagsøgernes argument om, at underretningsskrivelsen ikke var ufuldstændig, men anderledes, har Rådet anført, at det dokument, sagsøgerne skulle modtage, var det, de faktisk modtog, plus den sidste side, der manglede.

Rådet har oplyst, at det har fremlagt den manglende side som bilag D.3 til svarskriftet. De eneste forskelle mellem den underretningsskrivelse, der sendtes til sagsøgerne, og den underretningsskrivelse, der sendtes til andre eksportører, drejede sig om svar på visse særlige argumenter vedrørende dumping og/eller forretningshemmeligheder. På grund af disse mindre forskelle var de enkelte underretningsskrivelser af forskellig længde og med forskellig ombrydning af siderne.

48 Rådet og intervenienterne har videre gjort gældende, at forhøjelsen af toldsatsen i øvrigt fremgik af indholdet af den underretningsskrivelse, som sagsøgerne modtog. De har i så henseende henvist til punkt D.1.1 i underretningsskrivelsen, hvori det hedder, at »metoden til beregning af skadesafhjælpningsniveauet som anført i betragtningerne 83-86 til den midlertidige forordning må bekræftes«. De har tillige understreget, at Kommissionen i punkt D.2.2 i underretningsskrivelsen i relation til »skadesafhjælpningsniveauet« har anført: »Indrømmelsen af individuel behandling af WWS påvirker de midlertidige konklusioner.« Ifølge Rådet og intervenienterne var forhøjelsen i den endelige forordning af beløbet for den told, der fandt anvendelse på sagsøgerne, det logiske resultat af den udtrykkelige bekræftelse af den metode, der blev anvendt ved beregningen af skadesafhjælpningsbeløbet og af indrømmelsen af individuel behandling af WWS, hvis skadesafhjælpningsniveau var lavere end gennemsnittet. Hvis sagsøgerne havde læst underretningsskrivelsen opmærksomt, kunne de ikke være i tvivl om, at den endelige told, som Kommissionen påtænkte at foreslå Rådet, var højere end den midlertidige told. Rådet anerkender imidlertid i duplikken, at sagsøgerne ikke på grundlag af de oplysninger, der var indeholdt i underretningsskrivelsen, kunne beregne den nøjagtige sats for den told, som Kommissionen påtænkte at foreslå. Tilbage står imidlertid, at det i underretningsskrivelsen var klart angivet, at den told, som Kommissionen påtænkte at foreslå, var højere end den midlertidige told.

49 Over for sagsøgernes argument om, at der er sket en metodeændring under den administrative procedure, har Rådet i øvrigt gjort gældende, at den metode, der er benyttet ved beregningen af skadesafhjælpningsniveauet, og følgelig ved beregningen af antidumpingtolden, ikke på noget tidspunkt er ændret, hverken i tiden mellem indførelsen af den midlertidige told og de endelige oplysninger, eller mellem de endelige oplysninger og indførelsen af de endelige foranstaltninger.

50 Rådet og intervenienterne har endvidere gjort gældende, at underretningsskrivelsen var synligt ufuldstændig, og at sagsøgerne derfor burde have sat sig i forbindelse med Kommissionen med spørgsmål om, hvorvidt dele af dokumentet manglede. De har i denne forbindelse anført, at der i den underretningsskrivelse, sagsøgerne modtog, ikke var angivet niveauet for den told, Kommissionen påtænkte at foreslå Rådet, hverken for WWS's eksport, for eksporten fra Kina i sin helhed eller for eksporten af ringbind med oprindelse i Malaysia. Det er i øvrigt slående, at der i den underretningsskrivelse, sagsøgerne modtog, findes en angivelse af skadesafhjælpningsniveauet for Malaysia og for WWS, men ikke for de øvrige kinesiske producenter/eksportører. Endelig anføres det i underretningsskrivelsen, at de »midlertidige konklusioner« er påvirket af indrømmelsen af individuel behandling af WWS. Sagsøgerne kunne således have forventet, at underretningsskrivelsen indeholdt en forklaring angående den måde, hvorpå konklusionerne vedrørende de øvrige eksportører i Kina ud over WWS var påvirket. I retsmødet har Rådet og intervenienterne endvidere gjort gældende, at underretningsskrivelsens ufuldstændighed også fremgår af den omstændighed, at den ikke indeholder nogen oplysning om opkrævningen af den midlertidige told.

51 Rådet har subsidiært gjort gældende, at også selv om Retten måtte nå frem til, at fællesskabsinstitutionerne har undladt at oplyse sagsøgerne om, at den endelige told, som Kommissionen foreslog Rådet, var højere end den midlertidige told, ville sagsøgernes ret til kontradiktion for så vidt ikke være krænket. Rådet har gjort gældende, at Kommissionen i overensstemmelse med grundforordningens artikel 20, stk. 2, 3 og 4, har oplyst sagsøgerne om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger vedrørende beregningen af den endelige told, navnlig den metode, der anvendtes ved beregningen af skadesafhjælpningsniveauet. Rådet har herved henvist til, at det skadesafhjælpningsniveau, der er fastslået i den anfægtede forordning, for så vidt angår sagsøgerne er højere end det skadesafhjælpningsniveau, der er anført i den midlertidige forordning, som følge af en simpel aritmetisk operation. Følgelig er beløbet for det endelige skadesafhjælpningsniveau ikke en del af de »vigtigste kendsgerninger og betragtninger« som anført i grundforordningens artikel 20, stk. 2.

52 I øvrigt har Rådet og intervenienterne gjort gældende, at sagsøgerne ikke kunne have anført noget supplerende argument, heller ikke hvis de havde modtaget udtrykkelige oplysninger om niveauet for den foreslåede told og om, at dette var

højere end den midlertidige told (dommen i sagen Al-Jubail Fertilizer og Saudi Arabian Fertilizer mod Rådet, præmis 18). Den administrative procedure kunne således ikke have mundet ud i et andet resultat.

53 Mere subsidiært har Rådet gjort gældende, at sagsøgerne ikke har indgivet en skriftlig anmodning om oplysninger inden for den frist, der er fastsat i grundforordningens artikel 20, stk. 3. Følgelig har sagsøgerne ikke ret til endelige oplysninger, og fællesskabsinstitutionerne har ikke pligt til at give dem disse. Det følger heraf, at selv om fællesskabsinstitutionerne havde givet utilstrækkelige oplysninger, og selv om disse utilstrækkelige oplysninger havde forhindret sagsøgerne i effektivt at varetage deres interesser, kunne dette ikke føre til annullation af den anfægtede forordning.

54 I duplikken har Rådet i besvarelse af sagsøgernes argument om, at de endelige oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 4, skal gives skriftligt, yderligere gjort gældende, at manglende overholdelse af en informationsforpligtelse kun kan medføre annullation af en antidumpingforanstaltning, hvis manglen har forhindret den pågældende part i effektivt at forsvare sine interesser, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

Rettens bemærkninger

55 Kontradiktionsprincippet er et grundlæggende fællesskabsretligt princip, som Fællesskabets domsmyndigheder sikrer overholdelsen af (dommen i sagen Al-Jubail Fertilizer og Saudi Arabian Fertilizer mod Rådet, præmis 15; Rettens dom af 18.12.1997, forenede sager T-159/94 og T-160/94, Ajinomoto og Nutrasweet mod Rådet, Sml. II, s. 2461, præmis 81). I medfør af dette princip skal virksomheder, der berøres af en undersøgelse forud for vedtagelsen af en antidumpingforordning, have mulighed for under den administrative procedure effektivt at fremsætte deres

bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin påstand om, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade (dommen i sagen Al-Jubail Fertilizer og Saudi Arabian Fertilizer mod Rådet, præmis 17; Rettens dom af 17.12.1997, sag T-121/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 2391, præmis 84, og dommen i sagen Ajinomoto og Nutrasweet mod Rådet, præmis 83). Disse krav er yderligere præciseret i grundforordningens artikel 20. Således bestemmes det i forordningens artikel 20, stk. 2, at klagere, importører og eksportører og disses repræsentative sammenslutninger og repræsentanter for eksportlandet »kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger [...], idet der lægges særlig vægt på at fremlægge sådanne kendsgerninger og betragtninger, som afviger fra dem, der lå til grund for indførelsen af de midlertidige foranstaltninger«. I henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 5, har virksomheder, der har modtaget sådanne endelige oplysninger, i øvrigt en frist, der fastsættes af Kommissionen, og som ikke kan være kortere end ti dage, til at fremkomme med deres eventuelle bemærkninger.

56 I lyset af disse grundsætninger skal det derfor undersøges, om sagsøgernes ret til kontradiktion er blevet tilsidesat under den administrative procedure.

57 Parterne er enige om, at den underretningsskrivelse, sagsøgerne modtog den 29. oktober 1996, var ufuldstændig. Fællesskabsinstitutionerne har i denne forbindelse oplyst, at den underretningsskrivelse, som sagsøgerne skulle have modtaget, er den, de faktisk modtog den 29. oktober 1996, plus den sidste side, der manglede (jf. ovenfor, præmis 10).

58 Sagsøgerne er af den opfattelse, at underretningsskrivelsens ufuldstændighed har påvirket den effektive udøvelse af deres adgang til kontradiktion under den administrative procedure. De har for det første anført, at de i tiden mellem modtagelsen af underretningsskrivelsen og indførelsen af endelige foranstaltninger ikke modtog oplysninger om de ændringer, der var sket med hensyn til metoden til beregning af

den endelige told. For det andet blev deres ret til kontradiktion tilsidesat derved, at der i den underretningsskrivelse, de modtog, fandtes en bekræftelse af en skadesafhjælpningsmargen på 35,4%, mens der i den anfægtede forordning er tale om en margen på 39,4%. For det tredje er det sagsøgernes opfattelse, at deres ret til kontradiktion blev tilsidesat, fordi det i den underretningsskrivelse, de modtog, ikke var nævnt, at Kommissionen påtænkte at foreslå Rådet at vedtage en endelig told, der var højere end den midlertidige, på grund af den individuelle behandling af WWS, ligesom den nøjagtige sats for den endelige told heller ikke var nævnt. Endelig har sagsøgerne for det fjerde gjort gældende, at den anfægtede forordning skal annulleres på grund af tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20. stk. 4. Disse anbringender bør behandles hver for sig.

Den ændring, der skal være sket med hensyn til metoden til beregning af den endelige told

59 Ifølge grundforordningens artikel 7, stk. 2, og artikel 9, stk. 4, bør midlertidig og endelig antidumpingtold være lavere end den fastsatte dumpingmargen, hvis en sådan lavere told vil være tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, der er påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet. I overensstemmelse med denne regel har fællesskabsinstitutionerne såvel i den midlertidige forordning (betragtningernes punkt 85 og 86) som i den anfægtede forordning (betragtningernes punkt 66) fastsat niveauet for antidumpingtolden til niveauet for de konstaterede skadesafhjælpningsmargener.

60 Uanset det af sagsøgerne hævdede må det konstateres, at den metode, der benyttedes ved beregningen af skadesafhjælpningsniveauet og af antidumpingtolden, ikke er ændret efter vedtagelsen af den midlertidige forordning. I den anfægtede forordning anføres det endog udtrykkeligt, at »den metode til beregning af skadesafhjælpningsniveauet, der fremgår af betragtning 82 til 84 i forordningen om midlertidig told, [bekræftes]« (betragtningernes punkt 64). Metoden er følgende: Fæl-

lesskabsinstitutionerne undersøgte størrelsen af den told, der var nødvendig for at afhjælpe den skade, der var påført fællesskabsindustrien ved den dumping, der var klaget over (betragtningerne til den midlertidige forordning, punkt 82, 83 og 84, og betragtningerne til den anfægtede forordning, punkt 62-69). Til dette formål beregnedes et prisniveau baseret på fællesskabsproducenternes produktionsomkostninger samt en rimelig fortjenstmargen. Fællesskabsinstitutionerne har således fastlagt en »uskadelighedspris« (betragtningerne til den midlertidige forordning, punkt 83, og betragtningerne til den anfægtede forordning, punkt 64), og har derpå anført, at det, der skulle beregnes, var forskellen mellem denne »uskadelighedspris« og eksportørernes faktiske salgspriser ved eksport til Fællesskabet. Denne forskel udgjorde skadesafhjælpningsmargenen, dvs. den prisforhøjelse, som var nødvendig for at bringe eksportørernes salgspris op på niveauet for »uskadelighedsprisen« (betragtningerne til den midlertidige forordning, punkt 84, og betragtningerne til den endelige forordning, punkt 64).

61 Det er ikke rigtigt, som sagsøgerne hævder i deres replik, at den blotte omstændighed, at der i den midlertidige forordning er fastsat ét enkelt skadesafhjælpningsniveau på grundlag af eksport fra samtlige de pågældende kinesiske eksportører, mens der i den anfægtede forordning er fastsat særskilte skadesafhjælpningsniveauer for WWS på den ene side og for de øvrige kinesiske eksportører på den anden side, udgør en klar ændring af metoden. Den metode, der anvendtes såvel i den midlertidige forordning som i den anfægtede forordning, indebar, at institutionerne foretog en beregning af skadesafhjælpningsmargenen ved at fastsætte en »uskadelighedspris« og ved at sammenligne denne pris med eksportørernes faktiske salgspriser ved eksport til Fællesskabet. Anvendelsen af denne metode til beregning af skadesafhjælpningsniveauet førte sammen med indrømmelsen af individuel behandling af WWS — hvilket sagsøgerne modtog oplysning om gennem underretningsskrivelsen (dette dokuments punkt A.3.1 og D.2.2) — til fastsættelsen af en endelig told for sagsøgerne på 39,4%.

62 Det følger af det foregående, at det faktiske grundlag for sagsøgernes første anbringende ikke er til stede, hvorfor det skal forkastes.

Den angivelige bekræftelse i underretningsskrivelsen af, at der var fastsat en skadesafhjælpningsmargen på 35,4% for andre kinesiske producenter/eksportører end WWS

63 Sagsøgerne har under henvisning til punkt 85 og 86 i betragtningerne til den midlertidige forordning gjort gældende, at der ved punkt D.1.1 i underretningsskrivelsen skete en bekræftelse af, at skadesafhjælpningsmargenen var 35,4% for andre kinesiske producenter/eksportører end WWS. De udleder heraf, at de ikke har modtaget en ufuldstændig version af underretningsskrivelsen, men den fuldstændige version af en anden underretningsskrivelse. I modsætning til den underretningsskrivelse, sagsøgerne modtog, indeholder den anfægtede forordning (punkt 64 i betragtningerne) og den påståede officielle underretningsskrivelse ingen udtrykkelig henvisning til punkt 85 og 86 i betragtningerne til den midlertidige forordning.

64 Hertil bemærkes, at det i underretningsskrivelsens punkt D.1.1 er anført, at »metoden til beregning af skadesafhjælpningsniveauet, der fremgår af betragtning 83-86 til den midlertidige forordning, bekræftes«.

65 Videre bemærkes, at metoden til beregning af skadesafhjælpningsniveauet er forklaret i punkt 83 og 84 i betragtningerne til den midlertidige forordning, og at de respektive skadesafhjælpningsmargener på grundlag af denne metode i den anførte forordnings betragtning 85 og 86 var fastlagt for Kina (35,4%) og Malaysia (10,5%). Det følger heraf, at Kommissionen ikke i underretningsskrivelsens punkt D.1.1 har bekræftet skadesafhjælpningsmargenen på 35,4% som fastlagt i punkt 85 i betragtningerne til den midlertidige forordning for den kinesiske eksport. Kommissionen har alene bekræftet metoden til beregning af skadesafhjælpningsmargenen, hvilken metode forblev uændret i tiden mellem vedtagelsen af den midlertidige forordning og den anfægtede forordning (jf. ovenfor, præmis 60). Også selv om der havde eksisteret en anden version af underretningsskrivelsen, der ikke indeholdt nogen henvisning til punkt 85 og 86 i betragtningerne til den midlertidige forordning, ville sagsøgernes ret til kontradiktion ikke være blevet berørt af, at denne version ikke var blevet meddelt dem, eftersom der i underretningsskrivelsens punkt D.1.1, der blev meddelt dem, ligesom i den påståede ikke-meddelte version af underretningsskrivelsen alene skete en bekræftelse af metoden til beregning

af skadesafhjælpningsniveauet og ikke skadesafhjælpningsniveauet på 35,4% som fastlagt i punkt 85 i betragtningerne til den midlertidige forordning for den kinesiske eksport.

66 Det følger heraf, at det faktiske grundlag for sagsøgernes andet anbringende heller ikke er til stede, hvorfor det skal forkastes.

Manglende oplysninger i underretningsskrivelsen om forhøjelsen af toldsatsen for sagsøgerne på grund af indrømmelsen af individuel behandling af WWS og om den nøjagtige sats for den endelige told

67 Sagsøgerne har gjort gældende, at deres ret til kontradiktion er blevet tilsidesat under den administrative procedure, fordi det i den underretningsskrivelse, de modtog, ikke var nævnt, at Kommissionen påtænkte at foreslå Rådet at vedtage en endelig told, der var højere end den midlertidige, på grund af den individuelle behandling af WWS, ligesom den nøjagtige sats for den endelige told heller ikke var nævnt.

68 Hertil bemærkes, at der i den midlertidige forordning (betragtningernes punkt 85) var fastsat en skadesafhjælpningsmargen på 35,4% og en midlertidig antidumpingtold på samme niveau for alle kinesiske producenter/eksportører af det pågældende produkt. I modsætning hertil hedder det i den anfægtede forordning (betragtningernes punkt 68), at »det reducerede skadesafhjælpningsniveau for WWS førte til en stigning i skadesafhjælpningsniveauet for alle andre eksportører fra Den Kinesiske Folkerepublik fra 35,4% til 39,4%«. På dette grundlag blev resttolden for andre kinesiske producenter/eksportører end WWS fastsat til 39,4% (betragtningernes punkt 69).

69 Det fremgår heraf, at den endelige antidumpingtold på sagsøgernes import til Den Europæiske Union i væsentlig grad afviger fra den midlertidige told på grund af indrømmelsen af individuel behandling af WWS. Da det fremgår af Domstolens praksis, at den endelige tolds beløb er en vigtig oplysning (dommen i sagen Al-Jubail Fertilizer og Saudi Arabian Fertilizer mod Rådet, præmis 23), skal det undersøges, om sagsøgerne på behørig måde modtog oplysning om denne ændring, der skete under den administrative procedure.

70 I denne henseende må det først konstateres, at sagsøgerne gennem underretningsskrivelsen modtog oplysning om, at der var indrømmet WWS individuel behandling. Hertil kommer, at det i skrivelsen anførtes, at indrømmelsen af individuel behandling påvirkede de midlertidige konklusioner. Således hedder det i punkt D.2.2 i skrivelsen: »Indrømmelsen af individuel behandling af [WWS] påvirker de midlertidige konklusioner. Den ovenfor beskrevne metode blev anvendt til at beregne det individuelle skadesafhjælpningsniveau for dette selskab, for hvilket en prisunderbudsmargen på 32,5% er fastslået.« Til gengæld siges det intetsteds i underretningsskrivelsen udtrykkeligt, at satsen for antidumpingtolden for sagsøgerne ville blive forhøjet som følge af indrømmelsen af individuel behandling af WWS. I skrivelsen er heller ikke anført den nøjagtige sats for den endelige told af sagsøgernes eksport. Disse to oplysninger var nemlig nævnt på underretningsskrivelsens sidste side, som sagsøgerne ikke modtog under den administrative procedure (jf. ovenfor, præmis 10).

71 Sagsøgerne har imidlertid i replikken erkendt, at Knoche under den telefonsamtale, deres advokat havde med ham den 29. november 1996, »indledningsvis [bekræftede], at toldsatsen for sagsøgerne var steget på grund af den individuelle behandling, der var indrømmet WWS«. I besvarelse af et spørgsmål stillet af Retten under retsmødet har advokaten i øvrigt oplyst, at han under samme telefonsamtale modtog oplysning om den nøjagtige sats (39,4%) for den endelige told, der ville finde anvendelse på import til Den Europæiske Union af sagsøgernes produkter.

72 Selv om det var sagsøgernes advokat, der førte telefonsamtalen den 29. november 1996 med Kommissionen tjenestemand, må dette betragtes som om sagsøgerne selv fik kendskab til de oplysninger, der blev meddelt under samtalen. Det er nemlig ubestridt, at den nævnte advokat også repræsenterede sagsøgerne under den administrative procedure.

73 Det kan herefter konkluderes, at selv om det ikke i underretningsskrivelsen var nævnt, at satsen for den antidumpingtold, der fandt anvendelse på sagsøgernes produkter, ville blive forhøjet i den endelige forordning på grund af den individuelle behandling, der var indrømmet WWS, ligesom den nøjagtige sats for tolden ikke var anført, fik sagsøgerne alligevel kendskab til disse oplysninger under den administrative procedure.

74 Det må imidlertid yderligere undersøges, om sagsøgerne under den administrative procedure fik kendskab til disse »kendsgerninger og betragtninger« tidsnok til, at de kunne forberede deres forsvar.

75 I denne forbindelse bemærkes, at det i grundforordningens artikel 20, stk. 5, bestemmes: »Bemærkninger, der fremsættes efter den endelige fremlæggelse af oplysninger, tages kun i betragtning, hvis de modtages inden for en frist, som Kommissionen fastsætter i hvert enkelt tilfalde, og som skal være mindst ti dage, idet der tages behørigt hensyn til sagens hastende karakter.«

76 I den foreliggende sag sendte Kommissionen underretningsskrivelsen til sagsøgerne den 29. oktober 1996 med telefax og med post. Sagsøgerne havde minimumsfristen på ti dage i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 5, til at indgive deres eventuelle bemærkninger. Denne frist udløb den 8. november 1996.

77 Det var først den 29. november 1996, at sagsøgerne erfarede, at indrømmelsen af individuel behandling af WWS medførte en forhøjelse af den antidumpingtold, der ville finde anvendelse på indførselen af deres produkter i Den Europæiske Union, ligesom de først på dette tidspunkt fik oplysning om den nøjagtige sats for antidumpingtolden (39,4%). Da disse vigtige oplysninger ikke fandtes i underretningsskrivelsen, har sagsøgerne ikke før udløbet af den frist, Kommissionen havde fastsat for indgivelsen af deres eventuelle bemærkninger, modtaget tilstrækkelige oplysninger til at sætte dem i stand til at forsvare deres interesser.

78 I øvrigt finder Retten, at Kommissionen efter telefonsamtalen den 29. november 1996 mellem sagsøgernes advokat og Knoche burde have konstateret, at underretningsskrivelsen var ufuldstændig. Kommissionen tilsendte imidlertid ikke efter den nævnte telefonsamtale sagsøgerne en fuldstændig version af underretningsskrivelsen, ligesom den ikke i medfør af grundforordningens artikel 20, stk. 5, fastsatte en frist for sagsøgerne til at indgive deres eventuelle bemærkninger.

79 Det, der er konstateret i det foregående, giver imidlertid ikke i sig selv grundlag for at fastslå, at der forelå en tilsidesættelse af sagsøgernes ret til kontradiktion under den administrative procedure. En sådan tilsidesættelse foreligger nemlig ikke, hvis det kan anses for godtgjort, at sagsøgerne til trods for Kommissionens passive holdning har været i stand til under den administrative procedure at give effektivt udtryk for deres opfattelse med hensyn til de oplysninger, de fik kendskab til gennem telefonsamtalen den 29. november 1996.

80 Det bemærkes i denne forbindelse, at grundforordningens artikel 20, stk. 5, hvori er fastsat en minimumsfrist for indgivelse af eventuelle bemærkninger, er en klar og præcis regel, der ikke overlader fællesskabsinstitutionerne noget skøn (jf. analogt Domstolens dom af 19.11.1991, forenede sager C-6/90 og C-9/90, Francovich m.fl., Sml. I, s. 5357, præmis 19). Det kan således antages, at en virksomhed, der under den administrative procedure modtager meddelelse om de vigtigste kends-

gerninger og betragtninger efter grundforordningens artikel 20, stk. 2, gennem den direkte virkning af grundforordningens artikel 20, stk. 5, og i mangel af en angivelse fra fællesskabsinstitutionernes side af en frist, inden for hvilken virksomheden skal indgive eventuelle bemærkninger, har en minimumsfrist på ti dage.

81 I det foreliggende tilfælde følger det af det anførte, at sagsøgerne havde en frist på ti dage til at indgive deres eventuelle bemærkninger vedrørende de vigtige oplysninger, som ikke var anført i den underretningsskrivelse, der tilsendtes dem den 29. oktober 1996, og som de fik kendskab til den 29. november 1996. Denne frist udløb den 9. december 1996.

82 Sagsøgerne har ikke ret i det synspunkt, de gjorde gældende i retsmødet, nemlig at meddelelsen af nogle vigtige oplysninger under telefonsamtalen den 29. november 1996 skete for sent. Det er nemlig ubestridt, at Kommissionen vedtog forslaget om vedtagelse af den anfægtede forordning den 16. december 1996, og at den sendte det til Rådet samme dag (EFT 1997 C 13, s. 2). Hvis sagsøgerne således havde indgivet deres bemærkninger før den 9. december 1996, havde Kommissionen stadig kunnet tage hensyn til dem ved udformningen af sit forslag.

83 Det følger heraf, at det forhold, at underretningsskrivelsen ikke indeholder en omtale af forhøjelsen af satsen for antidumpingtolden af sagsøgernes produkter på grund af den individuelle behandling, der var indrømmet WWS, eller en angivelse af den nøjagtige sats for den endelige told (39,4%), ikke udgør en tilsidesættelse af deres ret til kontradiktion, idet det kan anses for godtgjort, at de har fået kendskab til disse oplysninger gennem en telefonsamtale med en tjenestemand i Kommissionen på et tidspunkt, da det endnu var muligt for dem effektivt at give udtryk for deres opfattelse i så henseende, før Kommissionen vedtog sit forslag med henblik på vedtagelsen af den anfægtede forordning.

84 Sagsøgernes tredje anbringende skal således ligeledes forkastes.

Den hævdede tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 4

85 Sagsøgerne har anført, at en telefonsamtale ikke fritager Kommissionen for at give præcise oplysninger skriftligt, således som grundforordningens artikel 20, stk. 4, bestemmer. Den manglende overholdelse af denne regel i grundforordningen giver grundlag for annullation af den anfægtede forordning.

86 Det er rigtigt, at grundforordningens artikel 20, stk. 4, foreskriver, at den »endelige fremlæggelse af oplysninger finder sted skriftligt«, men forordningens artikel 20, stk. 3, bestemmer også, at anmodninger om oplysninger »indgives skriftligt til Kommissionen«. I retsmødet har sagsøgernes advokat erkendt, at sagsøgerne i det foreliggende tilfælde aldrig har indgivet en skriftlig anmodning herom. Sagsøgerne, der har erkendt ikke at have overholdt reglerne i grundforordningens artikel 20, stk. 3, kan herefter ikke kritisere fællesskabsinstitutionerne for ikke at have givet en skriftlig bekræftelse af de oplysninger, de fik under telefonsamtalen den 29. november 1996.

87 Det skal i øvrigt understreges, at reglerne i grundforordningens artikel 20 har til formål at beskytte interesserede parters ret til kontradiktion under den administrative procedure. Det følger heraf, at den manglende overholdelse af forskriften i

grundforordningens artikel 20, stk. 4, i det foreliggende tilfælde kun kunne føre til annullation af den anfægtede forordning, hvis det godtgjordes, at denne omstændighed har påvirket sagsøgernes mulighed for kontradiktion. I de tilfælde, hvor fællesskabsinstitutionerne kan give en oplysning mundtligt, kan de have vanskeligheder ved at »bevise, at de rent faktisk har meddelt sådanne oplysninger« (dommen i sagen Al-Jubail Fertilizer og Saudi Arabian Fertilizer mod Rådet, præmis 20), men i det foreliggende tilfælde har sagsøgerne selv erkendt, at Kommissionens tjenestegrene den 29. november 1996 havde givet dem telefonisk oplysning om forhøjelsen af satsen for den endelige antidumpingtold af deres produkter på grund af den individuelle behandling, der var indrømmet WWS, og om den nøjagtige sats for den endelige told. Da det i øvrigt er konstateret, at sagsøgerne var i stand til effektivt at give udtryk for deres opfattelse med hensyn til disse oplysninger under det administrative procedure, kan det konkluderes, at den manglende overholdelse af forskriften i grundforordningens artikel 20, stk. 4, for så vidt angår de kendsgerninger og betragtninger, som sagsøgerne fik kendskab til under telefonsamtalen den 29. november 1996, ikke har påvirket deres mulighed for kontradiktion.

88 Sagsøgernes fjerde anbringende skal således ligeledes forkastes.

89 Det følger af alt foregående, at sagsøgerne ikke har kunnet godtgøre, at det forhold, at underretningsskrivelsen ikke var fuldstændig, forhindrede dem i på effektiv måde at hævde deres ret til kontradiktion under den administrative procedure.

Herefter skal anbringendet om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til kontradiktion forkastes, hvorfor Rådet skal frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

90 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Imidlertid kan Retten i medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 3, første led, bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis der foreligger ganske særlige grunde. I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Endvidere bestemmes det i reglementets artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, at Retten kan træffe afgørelse om, at andre intervenienter end medlemsstater og institutioner skal bære deres egne omkostninger.

91 Selv om der skal ske frifindelse i den foreliggende sag, finder Retten, at procesreglementets artikel 87, stk, 3, første afsnit, og artikel 87, stk. 4, første og tredje afsnit, skal bringes i anvendelse, og at hver part skal bære sine omkostninger. Efter Rettens opfattelse burde Kommissionen nemlig efter telefonsamtalen den 29. november 1996 mellem sagsøgernes advokat og en tjenestemand i Kommissionen uden ophold have tilsendt sagsøgerne et fuldstændigt eksemplar af underretningsskrivelsen og have fastsat en frist for sagsøgerne til at fremkomme med deres eventuelle bemærkninger. Retten finder, at nærværende søgsmål kunne have været undgået, hvis Kommissionen havde handlet som anført.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling)

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Lindh García-Valdecasas Lenaerts

Cooke Jaeger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. november 1998.

H. Jung P. Lindh

Justitssekretær Afdelingsformand